

"La qüestió és apreciar tant el que diu l'Evangelí com el que transmet la vida"

Dg, 29/03/2015 per Catalunya Religió

(*Jesuïtes*) La professora de Teologia a la Universitat Pontifícia de Comillas **María Dolores López Guzmán** és la convidada que acompanyarà aquest any el 'Recés a Ciutat' a l'Església dels Jesuïtes del carrer Casp de Barcelona. Com és habitual, aquesta és una proposta dirigida a les persones que volen viure la profunditat de la Setmana Santa a la ciutat de Barcelona. S'aconsegueix amb [un programa](#) que inclou les celebracions litúrgiques d'aquests dies i unes sessions de meditació i pregària que ajuden a viure el sentit del que celebrem.

En aquesta entrevista ens dóna algunes pistes del que oferirà el 'Recés a Ciutat', de dijous a dissabte sant. López Guzmán coneix bé l'espiritualitat ignasiana i un altre dels temes que ha abordat és el de la maternitat i l'Església*. Entre les seves publicacions destaquen: *Cuando vayas a orar... Guía y ayuda para adentrarse en la oración* (2005), *Donde la maternidad se vuelve canto. Apuntes para una teología de la maternidad* (2006); *La desnudez de Dios* (2007), *Desafíos del perdón después de Auschwitz* (2010), *Estrategias de diálogo y reconciliación* (2012).

Amb quina actitud hem de disposar-nos per viure el sentit de la Setmana Santa?

El que més ajuda a viure la Setmana Santa és el desig d'acompanyar el Senyor en aquests moments crucials de la seva vida. A vegades busquem emocions fortes, descobriments teològics que ens facin comprendre més el que va succeir, augmentar la nostra fe... I certament tot això és bo, però tot i això, és millor voler "simplement" ser a prop de Jesús escoltar les seves últimes paraules abans de morir, mirar la seva reacció davant la violència i la incomprensió, contemplar el seu amor.

El 'Recés a la Ciutat' a Barcelona, l'acompanyaràs en tres moments de meditació i oració. En el primer, a través de la imatge de Jesús agenollat. Què ens diu aquesta imatge?

Ens parla d'un Déu que ha engrandit l'home, que ha atorgat a la humanitat un valor incalculable, que li ha valgut la pena donar la seva vida per nosaltres. Expressa amb aquest gest que l'amor és servicial (si no ho fos, deixaria de ser amor) i que no hi ha càrrecs ni dignitats que estiguin per sobre dels altres; al contrari, tota potestat (en el cas de Déu, absoluta) només aconsegueix el seu sentit si és per al bé dels altres.

Divendres i dissabte, passem de l'impacte i el dolor de la mort, al descens i la Resurrecció. Precisament el lema del Recés d'aquest any és "Un Déu que descendeix". Com ho traslладem a la nostra vida de cada dia?

Certament aquest és el gran repte: que allò sentit i contemplat penetri els porus de la vida quotidiana en el seu conjunt. D'una banda és una gràcia que cal demanar constantment; de l'altra, penso que podem ajudar-nos d'algunes pràctiques senzilles com mirar al final del dia, al costat de Déu, "com m'ha anat", què ha passat, amb qui m'he trobat, quines paraules he rebut... La qüestió és apreciar tant el que diu l'Evangelí (per veure com es tradueix al concret), com el que transmet la vida (per portar-ho al costat de Déu). Es tracta en el fons de tenir una relació viva amb Ell, en permanent comunicació i "conversa" espiritual, prenent consciència de que la nostra vida també incumbeix a Déu, i la seva vida, ens importa i té transcendència per a nosaltres.

Ets mare de família i professora de Teologia. Entre d'altres temes, t'interessa i reflexiones sobre l'espiritualitat i la pastoral de la família. Com afrontar el repte de conrear l'espiritualitat des de la quotidianitat de la família?

La famosa formulació ignasiana de "buscar i trobar Déu en totes les coses" ajuda molt a no situar Déu en un altre món o univers que no sigui el nostre. Això no vol dir que no haguem d'"ordenar" la vida, establir prioritats, etc. En el cas de la família cal mantenir dues claus: la primera és la convicció que només Déu és qui ens ensenya a estimar de veritat els fills, el cònjuge, la resta de la família i els amics; la segona, que el lloc per excel·lència per trobar-nos amb Déu és el cor de la vocació que, en el cas d'una família és l'amor entre els esposos i envers els fills. Tota la resta ha d'ajudar a viure millor aquest amor que és central.

També has publicat sobre la teologia de la maternitat, i formes part del grup Maria de la xarxa ignasiana, que reflexiona sobre la maternitat en l'Església. Quines aportacions es poden fer des d'aquesta perspectiva?

A l'Església la família ha estat valorada, però no sempre hem sabut actualitzar i triar tots els matisos que aporta respecte del misteri de Déu i el potencial que tanca per a l'evangelització. La maternitat va més enllà del fet que una dona tingui un fill i porti una nova vida al món. És un lloc on hem de mirar per entendre millor Déu i la seva manera d'estimar. Al cap i a la fi homes i dones estem cridats a donar a llum Crist per als altres. Aquesta formulació que era present en els orígens del cristianisme sí que ha estat marginada durant molt de temps i convé rescatar-la perquè és una riquesa per a tots.